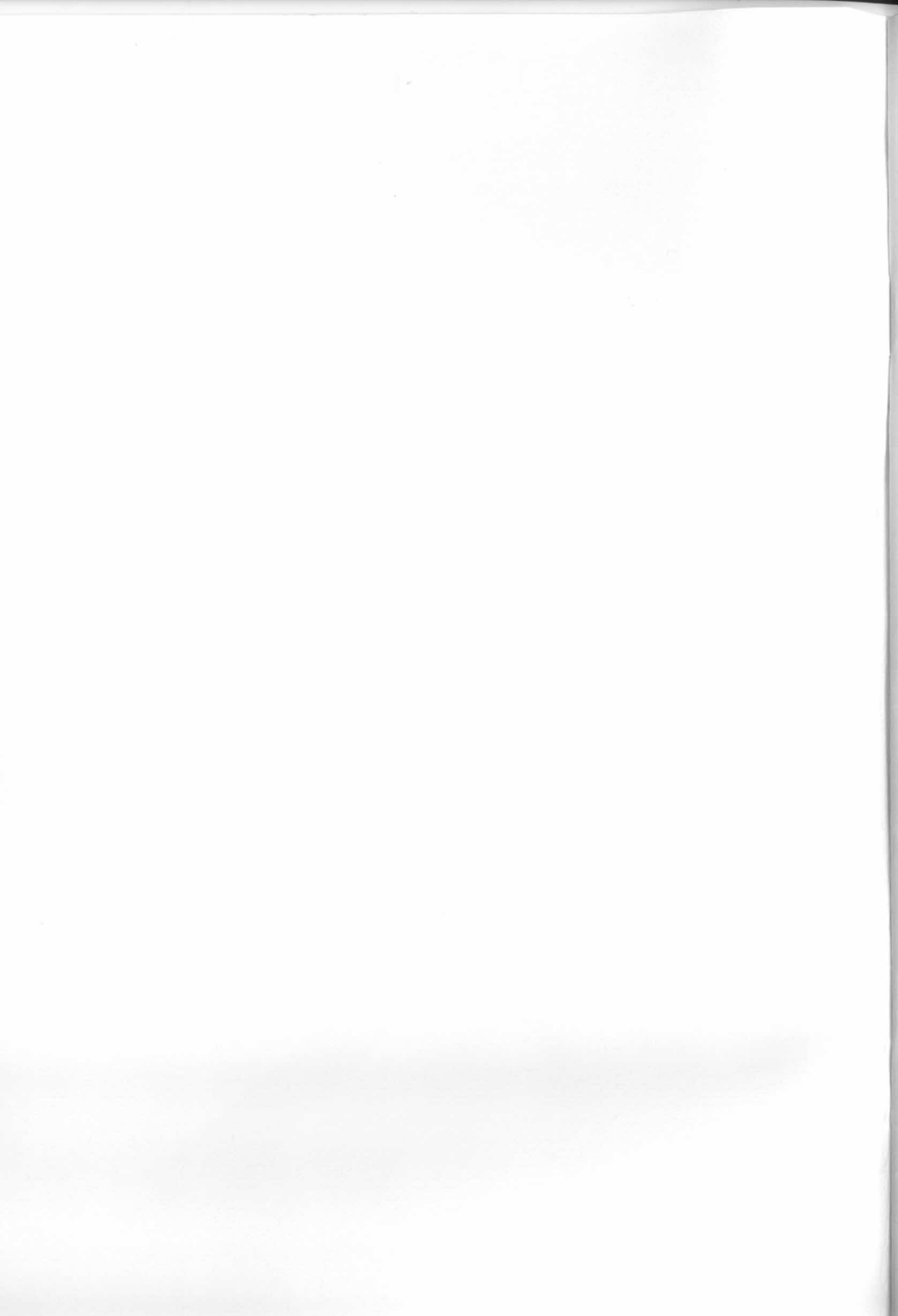

sparnai

sparnai

2002

Vilniaus tiksliųjų, gamtos
ir technikos mokslų licėjaus
moksleivių kūrybos
almanachas

Sudarė:

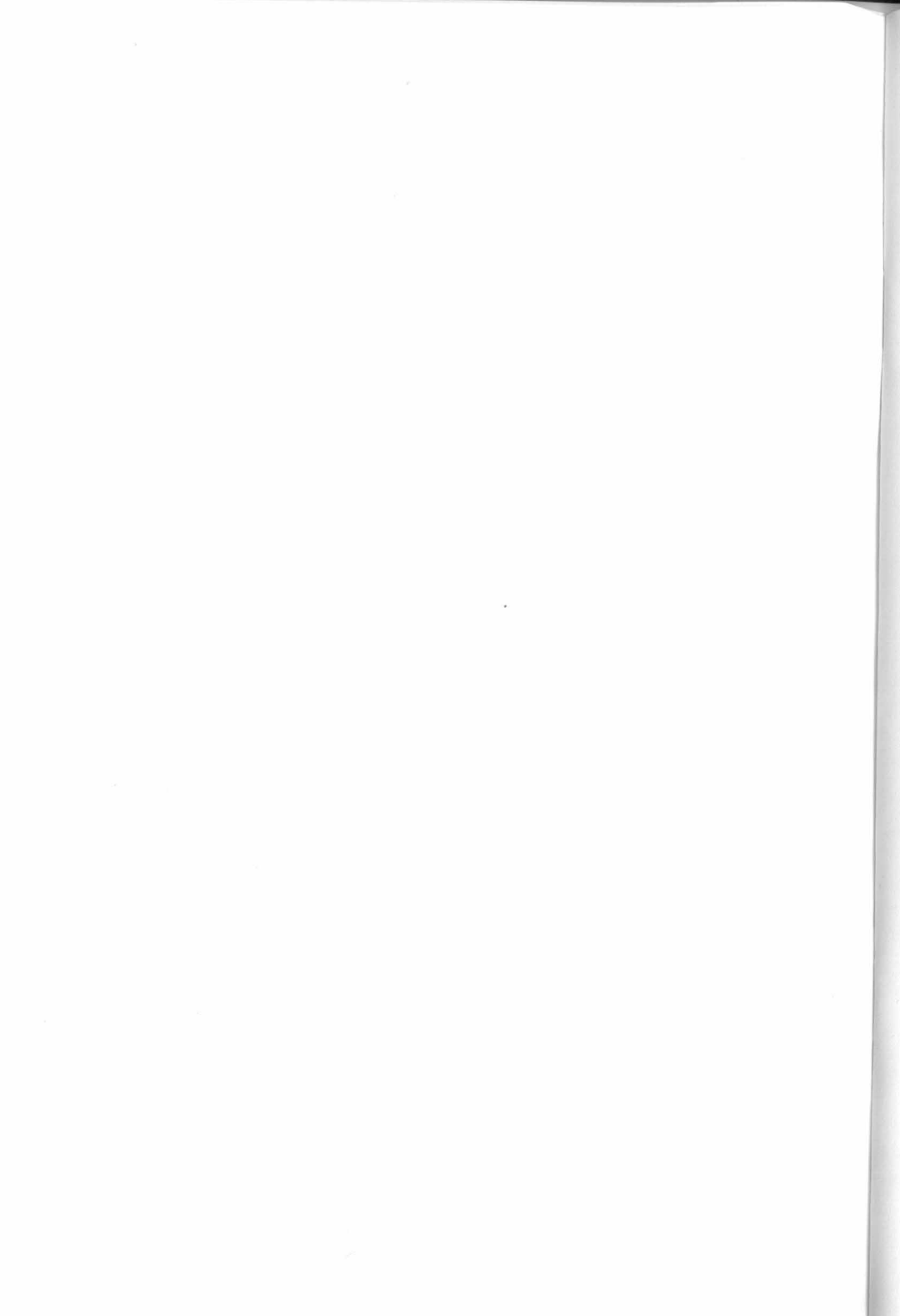
Rokas Pralgauskas
Margarita Videnskytė
Evaldas Tylas

Dėkojame:

Rimai Mackevičienei
Giedriui Mikučiui

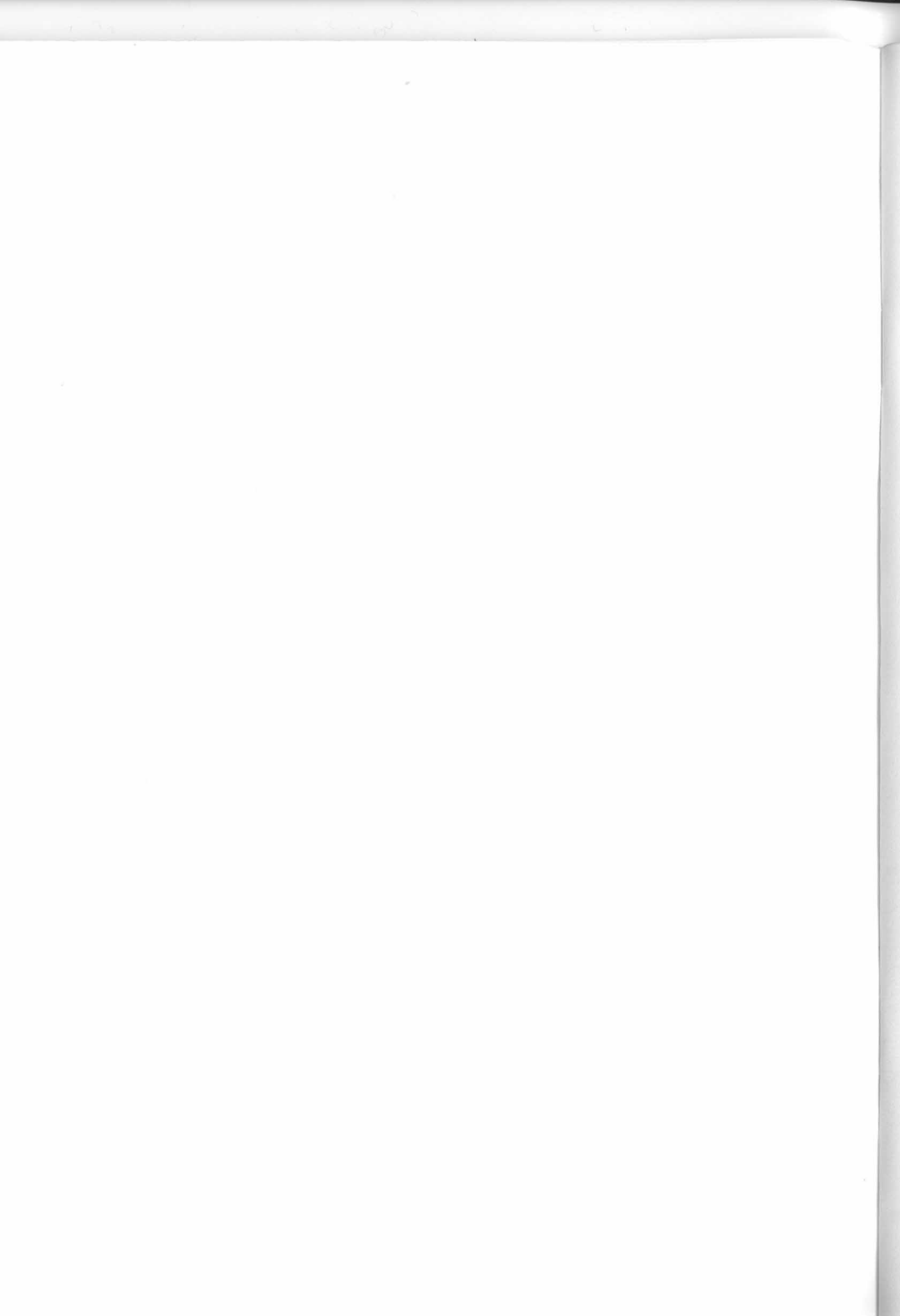
Iliustracijų autoriai:

Rokas Pralgauskas 11, 13
Margarita Videnskytė 17, 18, 21, 22, 23, 40,
41, 42, 44, 49
Eglė Mikalajūnaitė 19, 28, 34, 38
Agnė Vilkoicaitė 8, 9, 10, 27
Rimas Šimanėlis 32
Živilė Slavinskaitė 16, 26, 35

Turinys

Barbora Drąsutytė.....	7
Eglė Sakalauskaitė.....	8
Nora Marija Laurinaitytė.....	10
Rokas Pralgauskas.....	11
Sergejus Loiteris.....	14
Justa Rimkutė.....	17
Eglė Mikalajūnaitė.....	18
Vilija Pleskaitė.....	19
Benas Buivydas.....	21
Margarita Videnskytė.....	23
Jolita Skrickytė.....	26
Mindaugas Pričkaitis.....	27
Eglė Čekanavičiūtė.....	28
Darius Damalakas.....	32
Agnė Marcinkutė.....	34
Goda Bulybenko.....	35
Agnė Pulokaitė.....	38
Eglė Obcarskaitė.....	40
Gražina Subelytė.....	42
Karolis Vaitonis.....	45
Raimondas Paulavičius.....	46
Nekūrėjas.....	48

Apie magijos prigimtį

Įsivaizduok: gęsta saulė, ir rūmuose uždegamos visos žvakės.

Įsivaizduok: drėgname rūsyje jau aidi žingsniai, žvanga raktai, jau iš podėlio traukiamas šviežias, tik šiandien atvežtas maistas.

Įsivaizduok: tvankioje virtuvėje, kur kiekvienas drabužis, kiekvienas sienos lopinėlis yra prisigėręs skaniausių aromatų ir nuolatinio karščio, jau naikinanti ugnis ryja malkas vieną po kitos, čepsėdama kraujuotomis lūpomis.

Įsivaizduok: ant ilgo stalo dedamos servetėlės ir lėkštės, kraunamas maistas; dvariškiai ir rūmų damos sėdi grakštūs ir tiesūs, tyli, laukia Tavęs, įžengiančio į salę, o pažai, švarutėlaičiais rankogaliais, stovi išsirikiavę prie sienos, pasirenkę įvykdyti kiekvieną aikštingo didiko norą.

Įsivaizduok: Tau visi lenkiasi ir nedrįsta pažvelgti į akis; valgių ragautojas deda kąsnį į burną ir stovi ramus, kol Tu suvoki, kad maistas neužnuodytas - jis negali kreiptis į Tave pirmas, todėl tyli; tada Tu valgai, o visi seka Tavo pavyzdžiu; Tu juokiesi - jie tiesiog kvatoja; staiga tu spragtelį ir maistas išnyksta nuo stalų, bet apkūnus hercogas, sėdėjęs pačiame viduryje, nedrįsta pykti už nebaigtą valgyti fazaną, nes jau prasideda tai, ko visi labiausiai laukė.

Įsivaizduok: tada prasideda BURTAI.

Apsidairyk.

Jie tavyje...

Eglė Sakalauskaitė

P e t i t e   d a m e

Ir vėl tu šoki valso sukury,
Ir kvapnios gėlės puošia tavo dailią galvą, -
Prie tavo kojų kamerjunkeriai jauni,
šilkai tau einant šlama.

Tu sėdi vėl sode vėsiajam,
Bučiuoji žolę ir gėles.
O kai tik nieks nemato -
Pasineri į žalio tvenkinio gelmes...

Ir niekas negalės suprasti, ką jauti,
Kai klūpai cerkvėje rytais.
Balsu tyraus šaltinio
Giedi tu psalmes Jam -
Gailies, dėkoji. Ir prašai.

Prisėdus tau prie klavesino
Nuskamba Šuberto serenada.
Kaip širdis jauna trankos!
Ir baigus groti dūsti tu,
Kaip dreba gležnos tavo rankos...

Vidurnakty kažko atsibudai
Ir rasą braukdama tunika plona
Sode žiūrėjai į žvaigždes.
Ore ar tavo sąmonėj šviesioj
Virpėjo tyras Stabat Mater
Iš palaimingos laimės pravirkai...

Bet atsibusk, pakilk iš sapno!
Tau prieš akis - pilkieji monolitai;
Obuolmušius jau pakeitė kiti žirgai,
Ir žemę jau užcementavo.

Jau nér frakuotų kamerjunkerių,
Dailiųjų damų, šilko suknių...
Tau prieš akis vėl rodos
Išglebę ir tušti, išdidūs
Modernizmo žmonės.

Ir klavesiną tu matei
Senam bibliotekos rūsyje,
Norėjai ją paglostyti, paliest -
Bet nedrįsai.

Kaip skaudžiai tu tatai jauti,
Kad siela skraidžioja tik praeity,-
O kūnas padaryti to negali,
Jisai - šio amžiaus kalinys.

Petite dame, atsibusk. Pakilk iš sapno,
Tau prieš akis vėl rodos
Išglebę modernizmo žmonės,
Ir žemę jau užcementavo.

Bet tavo akys virpa...
Tu vélei šoki valso sūkury,
Prie tavo kojų - kamerjunkeriai jauni,
Šilkai tau einant šlama...

Nora Marija Laurinaitytė

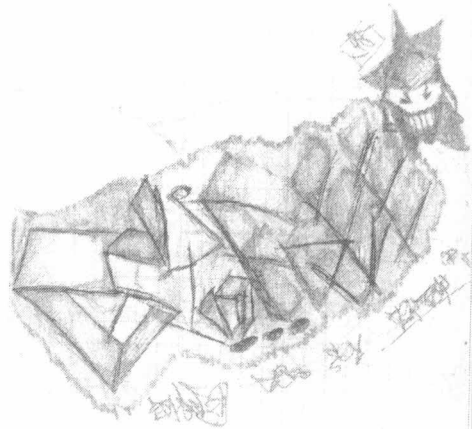
Langas

Langas.
Į saulę,
Į dangų,
Į rūką.
Skausmas.
Jį tau
Kiekvienas priklydėlis
Bruka...
Nepasiduok,
Mano sidabreveide
Žvaigždele!
Nes tavo tikėjimas,
Meilė,
Viltis
Nugalės...
Ir man apšvies kelią.

Sninga

Tyliai...
Švelniai...
Kas buvo purvina,
Pavirto tyra.
Pasidengiau aš
Nuo galvos
Lig kojų
Nekaltybės
Drabužiu.
Ir nesijudinu.
Bijau.
Nekaltybė tirpsta,
Skysta.
Nejaugi?!
Lieka baltos pėdos
Ant vasariško
Dangaus...
Ir Tavęs.

Rokas Pralgauskas

Prie baseino

Buvo labai karšta ir Cholodenka nusprendė, kad jam reikia eiti prie baseino ir pasideginti. Bet ir Teplūchinui buvo labai karšta ir jis sugalvojo, kad ir jam reikia eiti prie baseino ir pasideginti.

Guli Teplūchinas ir Cholodenka šalia vienas kito ir nešneka. Deginasi ir kas pusę valandos keičia padėti, kad lygiai įdegtų. Staiga Cholodenka atsega krepšį, išsitraukia iš jo nedidelį juodą pultelį ir, spustelėjęs kelis mygtukus, nusuka saulę šiek tiek į šoną ir įjungia šiek tiek stipresnį vėjelį. Teplūchinui tai nepatinka ir jis atsistojęs iš visų jėgų spiria gulinčiam Cholodenkai į pilvą.

- Už ką? - dusdamas klausia Cholodenka.

Teplūchinas nieko nesako, paima pultelį ir atsuka saulę beveik į patį viršų ir išjungia vėją. Cholodenkai tai visai ne prie širdies ir jis išsitraukia savo netikrus dantis [protezus] ir ir nuskubėjo namo.

Rašytojai ir klausimas

Kartą vienas žmogus parašė knygą kitam žmogui. Žmogus, parašęs knygą, duoda ją kitam žmogui ir sako:

- Čia tau.

Kitas žmogus paima knygą. Vienas žmogus, parašęs knygą, atima ją iš kito žmogaus ir po kiek laiko vėl duoda tą pačią knygą ir sako:

- Čia tau.

Kitas žmogus paima knygą. Vienas žmogus, parašęs knygą, atima iš kito žmogaus knygą ir kitą kartą įteikdamas knygą pasako:

- Čia ne tau.

Kitas žmogus sako vienam žmogui, parašiusiam knygą:

- Čia ne aš.

O vienas žmogus, parašęs knygą, ir klausia kito žmogaus:

- O kas čia?

O kitas žmogus ir sako vienam žmogui, parašiusiam knygą:

- Aš esu kitas žmogus.

O tada vienas žmogus, parašęs knygą, ir sako:

- O aš esu vienas žmogus. Parašiau knygą kitam žmogui, bet ten buvo ne jis.

Abu žmonės skaniai pasijuokė, paspaudė vienas kitam ranką ir išsiskyrė. Žmogus parašęs knygą, eidamas namo, knygą atidavė verkiančiai mergaitei.

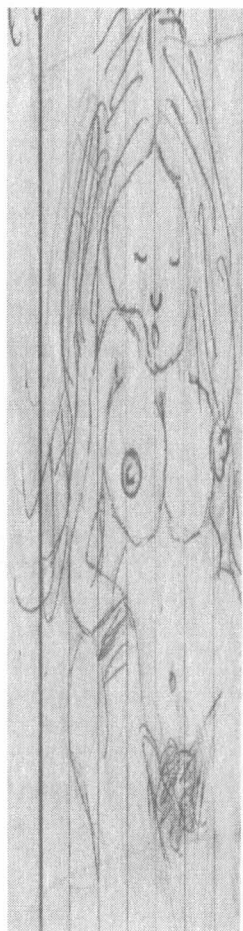
Klausimas: kokie yra žmonių vardai?

Sapnas

Pabudo Slipūchinas savo
lovoje ir pagalvojo:
„O, normalu“.

Žalia

Ėjo „jis“ su žaliom kelnėm ir
pamatė „jį“ irgi su žaliom tokiom
pačiom kelnėm. Pirmasis „jis“
pagalvojo: „O, ir jis su tokiom
pačiom kelnėm“, antrasis „jis“
pagalvojo: „Hmm... ir jis su
tokiom pačiom kelnėm“. Atkišo
dantis vienas kitam ir prasilenkė
be žodžių. Na, užteks apie „jį“,
dabar apie „ją“. Ėjo „ji“ su
žaliom aptemptom kelnėm ir pamatė
„ją“ su žaliom aptemptom tokiom
pačiom kelnėm. Pirmoji „ji“
pagalvojo: „O ne, ji dėvi tas
pačias žalias aptemptas kelnes
kaip ir aš“, antroji „ji“
pagalvojo: „O ne, visi turi
tokias žalias aptemptas kelnes,
aš daugiau niekad neapsimausiu
jų“. Nusuko galvas kiton pusėn
lyg būtų viena kitos
nepastebėjusios ir prasilenkė be
žodžių. Štai tokia liūdna
istorija buvo užrašyta mano
galvoje.

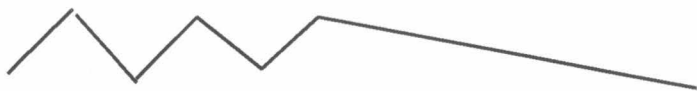

3

Sergejus Loiteris

***

Gyvenimas - tai gatvė. Didelė, ilga gatvė, kurioje tiek daug posūkių, visokių skersgatvių, į kuriuos pasukus tu nieko nebematai, tik namus aplinkui. Tu gali eiti tiesiai, sakydamas, kad ši gatvė yra gražiausia, bet ar tu matei ką nors kita? Ar tu žinai, kiek posūkių, sankryžų tu praleidai? Tu esi aklas vaikas, einantis dykuma. Tu esi žvejys, gaudantis žuvį ant čiuožyklos ledo, tu esi kurčias, šokantis tango. Ar tu žinai, kiek yra kiemelių? Kiemelių, į kuriuos užėję, žmonės jau nenori išeiti arba neranda įėjimo, bandydami atidaryti rūsio duris. Bet eiti plačiausiomis gatvėmis nuobodu. Ten žmonių spūstis, visi stumdosi, spardosi skubėdami kuo toliau, bandydami surasti kelią iš viso šito gatvių labirinto, bandydami išeiti kur nors. Bet jie juk nežino, kur jie taip trokšta pakliūti, jie gi dar nematė, kad visas šitas miestas apsuptas 2001km praraja...

Paukštiena krenta negyva. Ją palaidos kartu su Homeru ir Aristotelium.

***

- Išvirk arbatos, - girdžiu balsą iš kito kambario.

„Eikit visi šikt,“ - pagalvoju, atsikeliu ir einu ruošt arbatos.

Neskaitytas laiškas

Visąlaik, kai tave pamatau, man pasidaro gera, jauku ir malonu. Kai tu išeini, norisi verkti, su tavimi išeina kažkas ir iš manęs. Žinant, kad mano svajonės vargu ar kada nors išsipildys, sunku matyti tave. Kai ilgai būnu be tavęs, arodo, kad jau pradėdau užmiršt. Atrodo, kad aš vėl laisvas, nepriklausomas, kad man nieko nereikia. Pradėdau jaustis kaip anksčiau, kada dar nebuvom susipažinę, - pats sau šeimininkas. Bet tai tik iliuzija, tik savęs apgaudinėjimas. Užtenka bent akimirkai vėl tave pamatyti ir aš vėl esu priklausomas. Vienintelis mano eilėraštis yra tau. Galbūt juokingas, gal kvailas ir nerimuotas, bet jis vis tiek yra tau vienai. Tikiuosi jį kada nors suprasi, nes suprasti jį neskaičius lengviau nei bandyti analizuot žodžius, užrašytus poperiaus lape. Tikiuosi... Ir pasiliksiu su savo tikėjimu.

Kontrastai

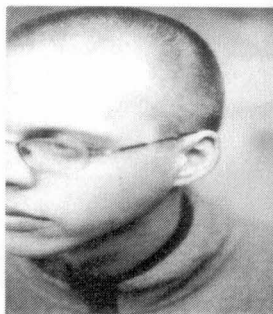
Geltoni žiedai. Balti žiedai. Rusvi žiedai. Visur žiedai ir visi žiedai. Tik supuvę, bet mums jie vis tiek žiedai. Pamerkti į vazas. O pro juos stengiasi prasiveržti nauji, gležni lapeliai, dygstantys tiesiai iš baldų. Šiek tiek pairusių, šiek tiek sulaužytų, bet vis dar baldų. Kambarys labai mažas, bet atrodo, kad tai didžiulė pieva, kurioje kažkada buvo šiukšlynas, dabar baigiantis trūnyti. Ir taip visur ir visada. Iš pradžių pamatai grožį, paskui pastebi trūkumus. Vėliau supranti, kad tas grožis ir buvo trūkumai, tik tada dar nesuprasti.

* * *

Jei būtų pomirtinis gyvenimas, jis būtų panašus į lietu. Į lyjantį, verkiantį, bet nedejuojantį dangų. Vilties nėra ir net nenuostabu, kad ji niekada nepasirodys. Beviltiškumo muziejus vėl skelbia atvirų durų amžių. O sienos sugrius šianakt arba poryt ir jų neišgelbės net maldaujančios motinos. Vienas po kito kris jų išauginti medeliai, o kas jų pasigailės? Niekas. Tik lapai, krintantys kartu su medeliais. Užmušt priešą - užmušt draugą, brolių, tėvą - visus užmušt. Palikt tik po porą kiekvienos rūšies, bet kad sėdėtų už grotų ir kalbėtų skirtingom kalbom. Arba... nupjaut visiem liežuvius ir išdegint akis. Koks skirtumas, jei kas nors rėks, šauks, prieštaraus, vis vien - tai tik žodžiai. Nieko daugiau, tik sakiniai, frazės, skiemenys, o už jų sudžiūvusios širdys. "Jausmai" - jau retro epochos žodis. Dabar nebemadingas ir net šiek tiek juokingas. Dabar madingas plieninis angelas, smingantis į dangoraižio stiklą lyg kardas, perskrodžiantis pulsuojančios mėsos gabalą. O atrodo, viskas taip neseniai buvo tikra, bet ribos parodyt neįstengiu. Pats tapau benamiu, stebinčiu eilinių lėktuvo kritimą.

Justa Rimkutė

* * *

Išsiskleidė gėlė

– Širdy.

(Nerūpestingam sėjėjui

iš rankų sėkla iškrito.)

Mirga baltų ramunių pieva.

Banguoja.

– Širdy.

* * *

Ant žalsvo žemės patalo laimės ašara krito.

Po gilia sniego pusnim paukštis ulbėjo.

Pavasarių suplasnojo spalvotais sparnais ir

nuskrido - - -

garsiai giedodamas.

Eglė Mikalajūnaitė

Nemalonumai

Mano galvoj - tuščioj

Tupi varna

Ir kranksi,

Kar

Sako

Kodėl gi čia tas -

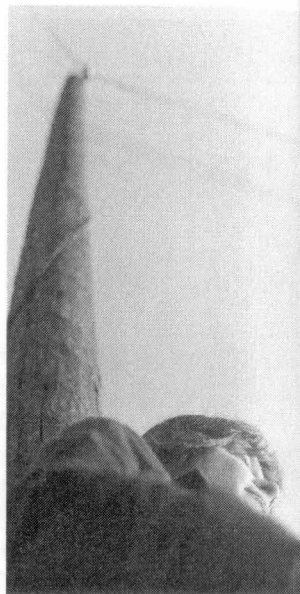
vakuumas?

Ir kranksi man įkyriai.

Tiesiai palei ausį.

2002 01 30 (29)

Vilija Pleskaitė

***

Paslydusi aš iškritau
iš mėlyno dangaus
ir lėkdama žemyn
bijočiau atsitrenkti
į šaligatvį.
Tu ištiesei rankas
bei pagavai mane
ir iki šiol nešiojies
savo akyse.

***

Mažutė raudonkepurė eina tuščia gatve
Mergaite, ko vaikštai naktį viena
Jos klausia dėdės ir tetos
Nejau nebijai plėšikų, banditų ir žmogžudžių
Raudonkepuraitė neatsako
Tik šypsosi
Ji nieko nebijo
Nei plėšikų
Nei banditų
Nei žmogžudžių
Ji bijo
Tik vilko
Tik alkano vilko iš pasakos
Kuris ją turėjo suėsti
Kartu su senele
Todėl ji ir vaikšto po miestą
viena
pabėgus iš miško
Pabėgus iš pasakos
Tam, kad gyventų ilgiau ir laimingiau

***

kiekvieną vakarą saulė skandinasi
iškilmingoje debesų apsupty
tačiau vis tiek, kiekvieną rytą
ji priversta iš naujo eiti savo kelią
ir
vėl skandintis

Benas Buivydas

laukime paskendus

tyvuliuojanti jūra.laukimas.
tyloje plevena akys.jų žalumas - laukinis -
iš lėto nusėda ant stalo.it akmenys
pro smilkalų dūmus ramiai plaukia mintys.
kartą neaišku kelintą
prisiliečia vyno švelnus lūpų aksomas
ir dulkėse pėdos įmintos.
durų vyris nuo laiko sudyla.palaikis.
girgžda įkyriai.paklaikęs.laukiu atsakymo
krentančios žvaigždės į ištiestus delnus
susminga.
į ištisai spengiančią tylą.prasminga.
gretimoje visatoje sninga.siaubingai.
o kažkur leidžias ir kyla devynios pilnatys
ir žuvys jūroj mintis pasitinka
it sieninis veidrodis
plevenantį akių žalumą.prasminga
jame nuovokumas.už sienos vis krenta snaigės.
per tamsą, iš lėto,
it sraigės.

ėjimas. lieptas.

Per šaltą vandenį apmąstymų lieptas
Kur tu kadai buvai palietus.
Po juo tamsus vanduo. Tavo. Šaltas.
Einu tarytum laikas. Tarytum laikrodis.
Tarytum kažkuo kaltas.
Ėjimą medituoju: monotoniškai laužytas ritmas.
Aguonom jau dangus aplipęs. Rytas.
Jau rytuose dangus varinis. Sniegenų nutūptas.
Vos jaučiamas lietus ir lieptas. Vos girdimas
Medituojamų žingsnių aidas. Ir lūpos
Kur tu kadai buvai palietus.
Ėjimas baigias.
Lieptas nesibaigia.

Margarita Videnskytė

Kokia patogi šita laimė
Ir kam reikalingos
Neviltim žaižaruojančios snaigės
Jei net rūgstančio pieno šviežumas
Man galės suvaidinti baltą
hmmmeilę

paslėpti

vėl pabeldžiu į sieną_sniegą
kartoja kartoja kartoja
siena perduoda sienai šalčiui_akmeniui_tamsai
kartojasi kartojasi kartojasi

į vieną delną pripila raudonumo
ar man
į kitą - mane ir vienatvę
ne vieni

nurimsta visos formos
kiaurai pereitos mintys
saldėsis pasūdytas
žodžiai -
sugniaužiu tarp delnų

ne vieni

***

Šiandien - rytas. Tokie atneša sapnus.
Mano sapnai kalba -
sueda visas spalvas

vaizdus
į savo gerklę
Ir šnabžda man apie
naktį.

Sapnavau tavo akis -
Tas, kuriom bandei mane įtikint, kad jos tavo:

Gėlos akys
Gėlės su žiedais
būsimais
Įgelti neleis

Nepatikėjau
Laikais ateity
Akių spalvom žodžiuose
Tavo kūnu...

jis kartais baltas
stiklinis
prašantis būti perskaitytas
skaitomas
bet skaitau tik
kaip jis dūžta

Po sudužimų
bandau įsitikint pasauliu
įsitikinti mumis
mumis pasaulyje

Vėliau
bandau įtikint
pasaulį mumis

Važiuoju autobusu
Tikslu ne tolesniu kaip 200 metrų
Sekundė suvalgo po vieną mano tikslą

kas sekundę
pakeičiu tikslus į tave
Pravažiuojantys tikslai
Ne Be Mano
kartoja praeiviams
Mano

Šiandieną
Dieną Šen
Dieną Ten
Na DIEve
Na Dieną
o kur mes?
rytoj-vakar?

Tu atrakini mano buto duris. Išmeti raktus.
Ir vėl pametei raktus?..

Jei tu kalbėsi... Jei tai bus žodžiai...

Iš kur man žinoti,
kad tai ne sapnas?
Aš nematau tavęs
Aš nematau sapnų
Bent jau kalbėk...
Kaip įtikėti sapnais?

Padovanok man save
balta
ir sapnų knygą ir
gėlių gėlių vandenų

O tu
atneši man vorą.
Jis dabar nebeturi namų
Jis neturi siūlų naujiems.

Todėl
Geriau
Numegsiu mums megztinį
O tu
Miegok
Šią naktį.

Jolita Skrickytė

1.

besileidžiančios
plunksnos
gausmas
išmušė
tavo
krištolinių
ausyčių
kamščius
nutirpai
ir
pradėjai
visas
virpėti
kaip
veršiuko
blakstiena
jam
markstantis
saulėj

2.

tą
akimirką
maščiau
apie
tavo
rankas
tavo
delnų
lelijėtą
minkštumą
ir
jaučiau
tavo
virpančius
pseudopirštus
ant
savo
riešo
pulsuojančių
venų

3.

tais
pirštais
panašiais
į
skarelės
kutus
tu karpei
paryčiais
tulpių
žiedlapius
o
pasėjęs
krapus
ir
paganęs
avis
gėrei
viską
į
mūsų
sveikatą

Mindaugas Pričkaitis

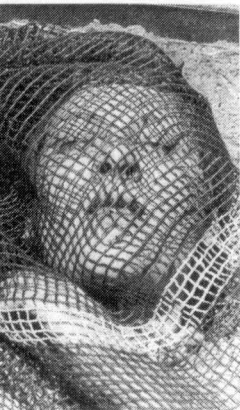

V a k a r e

Sidabrinių medžių alėjos...
Blizgantys miesto takai...
Ir tylų, sustingusį vėją
Gaudo snaigių stikliniai narvai.

Auksiniai, išblukę žibintai...
Sušalus užgroja tamsa:
Ledinius varveklių parkuos
Skamba žiemos daina.

Stypso išbalęs dangus
Ir tyli nuliūdusios gatvės...
O vakaras šis gražus,
Kai ilgisi snaigės vienatvės.

Eglė Čekanavičiūtė

nearbatinis rytas

šį ryt mane nužudė
bet labai šalta buvo ir sieloms leidimą
pasivaikščioti oficialiai pareiškė
tad išėjau aš iš savo mirties vietos
per sniegą kuri iš dangaus pamiršo
išmesti per nusikalstamą aplaidumą
ne iš blogos valios nužudė
tiesiog norėjo kad nebyliai atsakytų
aklieji praregėtų ligoniai išgytų
mirusieji prisikeltų
ir įvairumo dėlei koks vienas gyvasis numirtų
bet nesutiko žaidimą tęsti kažkas ten aukštai
kadangi turėjo profilaktiškai nukryžiuot dievus
ir laiko neliko mano mirčiai užregistruoti
o privilegija būti apraudotiems tik mesijams skirta
nors erškėčiai ir labai spaudė galvą
aš penkių tūkstančių giesmių neišgirdusi
suvokiau, kad beprasmiška, neadekvati
mano mirtis būtų.

žudiko žvilgsnis aprėpė už žmogiškos
svajonės ribų
ir pasakė man, kad žvalgai eina iki tikslo,
iki galo,
gyvi jie būtų ar ne,
ar rytais nužudyti,
ir žuvys tiesiai į dangų patenka
nes ten visi tik apie jas ir šneka,
todėl nusprendžiau prisikelti,
pasakiau, kad viskas velniškai gerai,
mirusieji visada sako, kad viskas velniškai gerai,
nes tai jų tiesa iš po žemių, iš už dangaus,
ir išsigandau tuo nepatikėti,
todėl nekreipiau dėmesio į tą faktą, kad
negyva esu,
tiesa yra velniškai gerai,
tik kartais nužudo.

ekstazėmis aš netikiu,
ir rojaus neieškau,
skelbiu: kalta - nemirusi,
ant ledo trūksta vieno lavono,
žvalgai eina iki galo,
o aš dar neturiu ataskaitos apie kariuomenių
išsidėstymą,
delnuose šypsodamasi spaudžiu šaltį,
ir daugiau niekada nebūsiu nužudyta

[in]side. neangelo pasakota

taip, aš pagavau tą angelą. po vieną
nupešiojau visas plunksnas ir paleidau lėtai
kristi žemėn. čia tylu. tamsa vėjo neatneša.

taip, aš paaukojau tą angelą. prikaliau prie
baslio. kryžiaus. nevykusio. kreivo. net
nereikėjo smeigti vinių į kojas. jis nebandė
ištrūkti. sunerimo tik man uždegus išdžiūvusią
medį. liepsnojo gražiai. be garso. sakiau -
tamsa vėjo neatneša. su vėju ir maldos? prakeiksmo?
angelo lūpų išžiopčioto.

taip, aš prisipažįstu. žinau, nuodėmės nebus
atleistos.
kalta sudeginusi svetimas iliuzijas
kalta pelenais išsitepusi veidą
[tik taip matyti nespalvotas pasaulis]
kalta paklydusi naktį bažnyčioje
išsiviepusių statulų išskraidinta
į netikėjusiųjų
į užmiršusiųjų
į paklydusiųjų dangų
kalta paniekinusi vidurdienio sotų nebuvimą
kalta pabėgusi iš virinto pieno šiukšlyno
kalta nustebimu
kalta praradimu
nekalta ieškojimu
kalta noru surasti
atleisk man, angele
ne už ugnį atleisk
už bandymą iš nupeštų plunksnų nusilipdyt
sparnus
prieš tai nepaprašius išmokyti skraidyti

[out]side. angelo pasakota

baltas kraujas varva iš akių
uždengia mėlynas skyles i šešėlinį pasaulį
kaukolės viduje
į kišeninį beprotybės pragarėlį
kai mano sąnarius surakina beprasmybė
ir norisi vėmti nuo absurdiškų pokalbiukų
su žmonėm, kuriuos niekinu tačiau
negaliu sustabdyti
tada pro ledinį rūką aš matau
šventojo?
nuteistojo?
ne šio pasaulio paukščio?
veidą
kurio niekada neregėjau atšalusios sriubos
realybėje

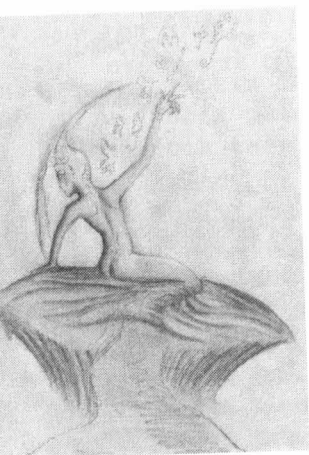
kuris toje sultinio lėkštėje taip ir nebuvo
mano

tada aš esu dėkinga už laisvę
gyvenimą
balto sapno švytinčios tamsos pagimdytą
netikrą
praradimą
ir ilgesį priklausanti tik man
ir laimę
trumpą
retą
skausmingai girdėtą
iš ryto nekartotą
ir aš dėkoju už pasaulį
glitų
slidų
šiukšliną karstą
už miestą
išdžiūvusį
svetimą
už nepažįstamus atspindžius
už laužą
už dangų po juo

kai viskas suyra, vis dar lieka
BALTAS KRAUJAS

side three. taip ir nepapasakota

baltas sudeginto angelo kraujas
galvoj išalkę šikšnosparniai grūdasi
šešėli eime pasivaikščioti
po trečią pažinimo obuolio pusę

Darius Damalakas

***

Kristaliukas.
Akyje voras
Mezga tinklainę.
Užmerkia -
Lipnu.

Kažkas spindi.
Šešios pėdos smėlyje
Pagauna vandens lašą
rytą
Naktis -
Medus.
2001 11 29

***

Teksto nuotrupos
Dulkės vėjuje
Blyški šviesa
Miršta pavakarėjant
Nugula mano stalą
Iškyla prieš akis

Raudonos užuolaidos
Išnyra pilkumoje
Geltonos šviesos
Uždengia mano langą

Lakštingalos miške
Užmiega brėkštant.
2001 12 12

***

Miražas ir dūmai -
Dykumoj ir kamine -
Dingsta ir nyksta -
Iš akių, iš uoslės

Lieka tik prisiminimai -
Galvoje, galvoje...
2001 11 13

***

Gandų pavidalo mėlyni garai
Iškyla virš dangaus
Esu tik paprasti
Drebulės lapai, miegantys
Ražienoje ryto rudenį
Ežero paviršiuje
2001 12 ~

Agnė Marcinkutė

Stovi skaidrus tuščias kontūras
ant skardžio, ties miesto riba,
iškėlęs rankas
paukščiai suka ratus virš galvos,
siaučia vėjai plaukuos...
Sunaikinus viską, kas
vilkosi iš paskos,
figūra iškeltom rankom
liko tuščia, nes
jau seniai išbarsčius
ir visa iš vidaus...
plevėsuoja jos rūbai -
lyg sparnai
Tuščia ir lengva skrenda
amžinai...
...laisvai
Tai angelas, netekęs švytėjimo...
Spindesio, ne sparnų -
jie dar nuneš jį
už miesto, už jūros, kur baigias
dangus...
Nuneš kontūrą,
be šešėlio, be auros, spindulių,
tik figūrą iškeltom rankom...
Lengvai pakilusią ant sparno minkštų pūkų...

Goda Bulybenko

Pradžia

tyliai byra dangaus
tinkas
drugeliais pavasariui
i saują
devyniom žvakėm
juokiasi gyvybė
tarsi būtų
mačius
kaip vienatvė pardavinėja dievus
pakeleiviams

Pabaigoje kartais taip būna

kartais taip būna: prisėlina iš nugaros rožių
alėja ir stipriai stipriai apkabina.
trumpam sustoji.

kartais taip būna: pravirksta veidrodis
tik ką matęs lietų.
trumpam sustoji.

kartais ir taip būna: švininės bangos glosto
žuvėdrų raudą.
trumpam išgirsti.

kartais taip būna: nyksta pėdos, nyksta
žingsniai.
trumpam suskausta.

vėl pasileidi bėgti iki kitos spalvotos
stotelės laukdama kažko naujo. pasileidi
traukiniais, smėliu,

šokio sukuriu pirmyn:
kartais taip būna.
kartais nematai nieko - girdi netikslią
amžinybės imitaciją pašonėj.

vienas.

viena.

bėgi žarijom, žaisliniais triušiais.

vienas.

viena.

prie akimirkų sustoję. atbėgę iš skirtingų
pusių. prisiliečia, kartais taip būna:
išgirsta savo

skausmą. pasileidžia bėgiais.

vienas. gal?

viena.

Gal nematau.
Gal tu.
Leidies saulėje pušų
sakais.
sparnais šešėlio.
vakare priartėji.
Liečiu.
Gal tu.

Agnė Pulokaitė

„5 platforma. traukinys į Sevastopolį.
Išvyksta 15.05“. kokia nesuprantama ramybė tame balse, o aš gi vėluoju. man rodos, visi čia kažkur vėluoja. 5 platforma, 5, 5, 5... šviesiai mėlyna kuprinė įsirėžė savo nudriskusiom rankenom man į pečius. 5 platforma, penkta, penkta, ... gal ten kur saulė atsispindi metalinėje traukinio nosyje? gal, gal... laiptukai čia ir po to prie traukinio. jeigu pataikysiu iš pirmo karto, jei ne, laiptuku padaugės. nepažįstamas miestas, iš kurio į kitą tokį. Sevastopolis, Sevastopolis... gal Sibiras, kur visada norėjau nuvykti. tik seniai pastebėjau, kad jokios romantikos taip keliauti nėra. romantika - tai grįžimas namo, senas tarškantis patefonas, knyga, vanduo šiltoje vonioje, vyras, vynas, vyras, vynas... koks visur vienodas stoties kvapas, apšnerkšti laiptai, kurių, ačiū mano nuovokiam velniui, daugiau nebus. 5 platforma. iš pirmo karto - pasveikinkite mane nepažįstamieji žmonės-pinigai iš skurstančios močiutės, su tuščiu krepšeliu rankoje, kišenės nenuėjo veltui - keičiu savo buvimo vietą. jei sugalvosite parašyti man laišką, siųskite į Sevastopolį. gal Sibire. nesiųskite labai ilgų - šąla rankos skaitant. be to, neatrašysiu, nes nemoku rašyti laiškų, o ir pasakyti nėra ko. nebent tik tai, kad esu visiškai viena - tu buvai teisi, brangioji, kuri sumedžiojai turtingą vyrą dar Maskvoje, - romantiškų vyrų nebūna, nes tie, kuriuos aš sutinku, neturi karštų vonių ir skanaus raudono

vyno...

nepakenčiamai šalta, tačiau traukinyje kojos atitirps. sėdėsiu prie lango ir bandysiu pripratinti save prie plaukiančio sniego vaizdų. kaip gražu. noriu žiūrėti į tai, tik nenoriu ten miegoti. nebėra 5 platformos, tik daug sniego. sniegas, balta, temsta, nėra raudonos saulės, nėra saulėlydžio, yra pilkas dangus ir mano vaizduotė. vaizduotė kriošena, nes joje tėra vynas, vyras, tarškantis patefonas. aš šoku, šoku. lėtas neatpažintas ritmas ir man šilta. dieve, kaip norėčiau pašokti tapetuotų švariais tapetais sienų fone, taurės būtų neblizgintos, šiek tiek nučiupinėtos šiltų rankų. viskas paprasta. ir nereikia 5, nei 1 platformos. noriu Sevastopolio g-vė, 5-1. dar palauk, kada nors ateisiu. ir tada šoksime, gersime, mylėsime, miegosime, skaitysime knygas nesušalusiom sąmonėm. jau atitirpstu, miegu, kieta užpakaliui nuo tos nutrintos odinės sėdynės. plaukia sniegas. kaip balta manyje..

ti-dich, ti-dich, ti- balta

ti-dich, ti-

kokios pavargusios rankos. pilkam paltuke sėdinti moteris paklausė, kiek valandų. gal ji nemoka kalbėti, nes pakėlė dešinę ranką, patraukė rankovę, pirštu parodė į riešo viršų ir klausiamai į mane pažiūrėjo. nežinau, kiek valandų, pilkoji moterie, niekada nežinau, tačiau gal norit su manim papietauti? man patiktų makaronai su sūriu. tik jūs nekalbėkite. niekada nekalbėkite ir bus gera. žiūrėkite man į akis ir aš jums papasakosiu visą savo istoriją. manau, jūs įpratusi prie akių kalbos. tylėsime, gerai? tik makaronais pavaišinkit. patikėkit, aš būsiu naudinga jums - papasakosiu, kaip gyventi nereikia. na, o kaip reikia, atrasit jūs pati. nesakysiu, kad ieškoti jums jau vėlu, nes rankos per daug pavargusios. aš irgi tylėsiu. tyla neskaudina, todėl ji man patinka. jau miegu, dabar tikrai. neklauskit dabar net akimis, nes nemiegojau jau 2 paras. po to, vėliau, prie šiltų makaronų...

Eglė Obcarskaitė

Savo mieste

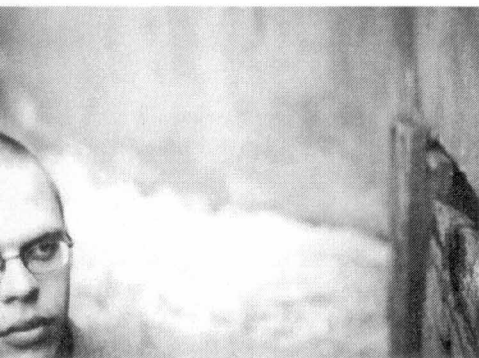
Tamsios Užupio gatvės,
Tokios vienišos kaip pilkas praeivis
Nardo tarp namų belangiais bokštais
Ir požemiais, prigrūstais obuolių vyno stiklainių.
Nėra bažnyčių, nei vaikų,
tik Medinis kryžius kelio vidury
tarsi gelsvas senas kryželis.
Šviečia pro tą rūką,
Kvepiantį pelėsisiais,
Galbūt ir ajerais.

Tame mieste šildysiuos atsitūpusi
ant Užupio šaligatvio,
Ieškodama savyje geltono išganymo,
Savo mieste, kuriame kvėpia ajerais
Ir kuriame
    Snigs tik poryt...

Kaip mintys pavargsta klajoti tuščiomis mūsų sielomis,
Taip pavargstu žaisti pasenusiomis lėlėmis.
Pavargstu žiūrėti į smėlio pilis, vandens plaunamas.
Jei kas išgirstų šaižų riksmą naktį -
    gal galėtų ištraukti ledo varveklis iš širdies.
Jei kas paimtų ir vestų pūgon,
    karštu alsavimu neleisdamas sušalti...
Gal parašytų laišką vėjyje
    kuris savo šnabždesiu lydėtų vakarais -
        „Tu man reikalinga“.
Jei uždegtum sieloje mano kibirkštį,
    panašią į apsnūdusius žibintus -
    nedėkočiau. Tiesiog priglusčiau ir užmigčiau
    Tavyje.

Skirta A.

3

Gražina Subelytė

Miegok
Pavasario ašara nukris - tu nepabusi
Miegok
Manęs nebus
Aš gersiu kaitrą iš saulės delnų ir ieškosiu
Saugios salos
Kad pailsėčiau ir negrižčiau pas tave
Nei mažute banga, nei tyliausiu aidu, nei
trumpiausiu saulės spinduliu
Ryte tu susapnuosi gelsvą papiruso lapą,
suvilgytą kvapu,
Kurio tu nepajusi
Ir iš nerimo kaišiosi rankas po savo
laisvės pagalve,
Bet nieko neapčiuopsi.
Miegok
Jonvabaliai saugos tavo miegą, o aš supsiuos
mėnulio delčioje
Ir migdysiu dangų, kad šis neatsibustų ir
nespjautų lietaus gūsio į tave.

***

Berods, tai buvo ligota viltis
pabėrusi visus savo kraičio žiedus
ant tavo blakstienų.

Apsunko
primerkė
įsakė pakilti
kaip liūdno vaizdo pasakoj
tik tanakt ji nesiruošė mirti.

***

Toli už horizonto,
Paplūdimyje,
Maudėsi trys maži Aš.

Sėmė delnais saulės kaitrą ir gėrė druskuotą
jūros vandenį
Kai ateidavo laikas vakarui, jie išsitraukdavo
sutaupytas saulės atsargas
Miniatiūrinėje medinėje trobelėje trys maži Aš
sėdėjo ir šildė saulėje sužvarbusias rankas.
Trys maži Aš.

Ne tokie jau maži
Pripildyti saulės

Matyt, todėl ir atsukę nugaras pasauliui.
Vieninteliai Aš, žinantys krikščolinių ašarų
vertę ir apšviečiantys ašaras saule.

Jie gyveno saulėje - savo širdyse
Laikasėjo pro jų trobelę, šypsojosi ir verkė,
gailėdamas savęs

Mažučiai Aš nepažinojo laiko, tik kažką buvo
girdėję iš senovės mitų.

Nebeegzistavo nei trys maži Aš, nei laikas
Tik saulė

Kuri degino ir šildė viską, kas buvo šalia
ir už jos.

***

Tai buvo mergaitė
Be pradžios ir pabaigos
Su ryšuliu akimirų rankoje
Bėga, pargriūva
Nespėja pasidalinti saule
Tyli
Eilinė bevaisė naktis, besiglaudžiant
po prakiurusiu lietaus sparnu

***

Mano sapnas nepaprastai paprastas:
nuėmiau saulę nuo dangaus, paglosčiau,
nusvilau rankas ir įdėjau ją į kišenę.
Pabudau
Mano paltuke išdeginta skylė
O saulė danguje
Gera
Tai mano nepaprastai paprastas sapnas
Nepaprastai pirmą kartą...

Karolis Vaitonis

Epigrafas: „Aš esu likimas,
Tu esi mano palikimas.“

PRAKALBOS VIETOJE

Matematika - tai mano arklys. Aš joju juo per laukus ir lygumas plačias. Matematika - tai arklys mano. Aš niekada tavęs nepaliksiu likimo valiai.

Kaip atsirado Birutės kalnas...

Gyveno kartą lapė. Ji turėjo ilgą uodegą ir draugai ją vadino ilgauodege. Lapei tai labai nepatiko, todėl nusprendė persipjauti venas, bet kadangi neišmanė žmogaus anatomijos, tai nusipjovė uodegą. Tada ji pavirto į kiškį ir ją suvalgė vilkas. Nuo to karto ilgauodegės niekas nematė. Lapei, kuri pavirto į kiškį ir kurią suvalgė vilkas ir kurios niekas nematė, draugai jos atminimui supylė Birutės kalną.

Pabaiga.

Raimondas Paulavičius

PILKASIS ŽMOGUS

Labą diena. Kur einate? Jei nieko prieš, aš kurį laiką paeisiu šalia... Juk nieko čia tokio, tiesa?.. Tylite... Aš suprantu, kaip tai atrodo: kažkoks neaiškus tipas prisikabino gatvėj, kiekvienam būtų keista... Bet jūs neišsigąskit, aš ne chuliganas, ir pinigų man iš jūsų nereikia, tiesiog pamaniau, jeigu jau einame į tą pačią pusę... Beje, kur jūs keliaujate?.. Nebandau jūsų iškvosti, tikrai, man tik šiaip įdomu... Nenorite atsakyti?.. Savaiame suprantama, tai jūsų asmeninis reikalas. Ką gi, atsiimu klausimą, neprivalote sakyti, jei nenorite... O aš tai traukiu prie kiosko. Pirksiu vokų ir pašto ženkliukų, be to, tušinukas jau sunkiai berašo... Einu

čia taip kiekvieną dieną, tik kartais
anksčiau, kartais vėliau, matyt,
todėl dar nė sykio nesu jūsų sutikęs.
Jums turbūt įdomu, kam man tokia
gausybė vokų bei ženklų?.. Esate
mandagus, todėl neklausiat... Bet tai
jokia paslaptis, aš juos naudoju
pagal paskirtį, kasdien rašau daugybę
laiskų ir siunčiu juos kur nors.
Žinote, keista, bet nė sykio
nesulaukiau atsakymo... Matot, aš
pažįstu tik trečdalį pirmųjų abėcėlės
raidžių, tad greičiausiai nelabai ką
ten galima suprasti... Tik, va,
retkarčiais aš taip norėčiau gauti
bent kokią atsakymą... Nors ir su
trečdaliu raidžių... Na, štai ir
kioskas. Laimingo kelio!..

Kioskininkė padėjo į šalį
kryžiažodį, išgirdusi kaip skamba
monetos į padėkliuką. Ji pažino žmogų
už stiklo, todėl netarusi nė žodžio
padavė jam pluoštelį vokų bei
keliolika pašto ženkliukų. Žmogus
mostelėjo ranka link tušinukų,
išdėliotų vitrinoje ir kioskininkė
parinko vieną. Atidavusi gražą, ji
vėl palinko prie kryžiažodžio,
jausdamasi patenkinta savo
supratingumu.

- Sunku būti nebyliu...- atsiduso
įsitaisydama kėdėje patogiau.

Nekūrėjas

n e k ū r i n y s

NUSISKUNDIMAS
dėl nekūrybos

Aš neraštingas ir nebylys. Gumulai, kurie draudžia man vadinti juos vardu (pavarde?) tūno mano galvoje ir neranda išėjimo. Jie nežino, kas yra muzika, jie turi ligą - žodžių fobiją, jie per daug nekantrūs būti formos ir spalvos vaikais.

Nežinau, ką su jais daryti. Jie nepaklusniai elgiasi mano galvoje ir skriaudžia mano mylimiausią nuomininką skaidrumą. Gumulai, skaudžiai netikintys savo prasme, užstoja savo Schiele's kūnais skaidrumą ir tas vargšas, neturėdamas kūno, gali tik liūdnai susigūžti, praradęs savo tyliai dainuojantią nieką.

Nekūrėjas

